

Nalézací soud má především po stránce objektivní za vyloučeno, že obžalovaný učinil vůbec ať písemně, ať ústně o výrobcích soukromého žalobce ony nepříznivé výroky, v nichž soukromý žalobce spatřuje skutkovou podstatu přečinu zlehčování podle § 27 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n.

Pokud jde o dopis obžalovaného ze dne 15. března 1938, adresovaný F. V. v Č., má rozsudek za to, že tu jde o všeobecné doporučení vlastních výrobků, o úvahy obecného rázu; nalézací soud má tu zřejmě na mysli, že dotčený dopis neobsahuje nic, co by nasvědčovalo vztahu k výrobkům soukromého žalobce.

V tomto dopise, jehož celé znění bere nalézací soud za prokázané, praví se mimo jiné: »... jako starý zkušený praktik bych Vám přece jenom doporučoval, abyste výrobek vzal od firmy, která má již určitou tradici a kde můžete již bezpečně počítati, že budete skutečně dobře obslužen. Co Vám je platný výrobek, třeba i velmi pěkný, když v největší sezoně Vám takový stroj vypoví službu, jako se to stalo již několika cukrářům, kteří potom nařikají, bohužel již pozdě. 16.000 K se dnes velice těžko tržít, natož pak vydělává a proto pozor. Ale nejzajímavější jest, že cukrář, který si omylem koupil výrobek, který mu nevyhovuje, neřekne svému kolegovi pravdu, snad se za to potom stydí anebo si myslí, když jsem se napálil já, tak se napal také.«

Je pravda, že v těchto větách není naznačeno, kterému podniku svědčí výtky o nespolehlivosti a méněcennosti »výrobků«. Leč při výkladu těchto projevů, pokud jde o jejich směr proti tomu kterému podnikateli, nelze přehlížeti, že bezprostředně předchází úvodní věta dopisu: »Odvolávám se na moje osobní návštěvy, jakož i na návštěvu mého zástupce p. S., který mi sděluje, že se ráčíte velice zajímati o výrobek firmy Š.«. A tu nelze pochybovati, že V. musel uvedeným výtkám rozuměti tak, že ho tím obžalovaný zrazuje od objednání výrobku u soukromého žalobce Š., že se tedy výtky, o něž jde, vztahují při nejmenším i na výrobky soukromého žalobce. Nezáleží na tom, že tento vztah byl způsobem stylisace jednotlivých vět poněkud zastřený, stačí, že byl s hlediska průměrného čtenáře při průměrné pozornosti dosti zřetelně poznatelný. K vývodům odvodu se ještě podotýká, že se s hlediska skutkové podstaty přečinu podle § 27 uved. zák. nevyžaduje, aby se údaje, o něž jde, vztahovaly výlučně na poměry podniku žalobcova, stačí naopak, jsou-li v objektivně poznatelném vztahu i na tento podnik a je-li si pachatel po stránce subjektivní vědom, že jsou způsobilé poškoditi i tento podnik.

Je tedy na bílé dni, že nalézací soud jen nesprávným výkladem stíhaných projevů obžalovaného dospěl k úsudku, že obžalovaný tu prý vůbec neučinil údaje o poměrech podniku žalobcova, což zmateční stížnost právem vytýká s hlediska zmatku § 281, č. 9 (zřejmě písm. a) — — —

Čís. 6318.

Zákon uvádí polehčující okolnosti v § 46 tr. zák. a přitěžující okolnosti v § 44 tr. zák. jen příkladmo.

Polehčující okolností je i doznání skutečností; nerovná se ovšem svou vahou úplnému doznání podle § 46, písm. h) tr. zák.

Okolnost, že vražedný čin byl spáchán manželem na manželce, je okolností přitěžující.

(Rozh. ze dne 7. února 1939, Zm II 14/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl podle § 5 zák. č. 91/1934 Sb. z. a n. o odvolání státního zastupitelství z rozsudku krajského soudu jako soudu porotního, jímž byl obžalovanému za zločin vraždy prostě podle §§ 134 a 135, č. 4 tr. z. na místě trestu smrti uložen trest těžkého žaláře v trvání patnácti let, zostřeného jedním postem ročně, takto:

Odvolání se vyhovuje a napadený rozsudek se ve výroku o trestu na svobodě obžalovanému uloženém mění v ten smysl, že se obžalovanému ukládá podle § 1, odst. 1 zák. ze dne 3. května 1934, č. 91 Sb. z. a n., trest těžkého žaláře v trvání dvaceti roků zostřeného způsobem v rozsudku uvedeném.

D ů v o d y:

Státní zastupitelství odporuje rozsudku odvoláním z toho důvodu, že trest na svobodě obžalovanému na místě trestu smrti vyměřený nejnížší mezi zákonně sazby náhradního trestu není přiměřený, tedy z důvodu uvedeného v prvním odstavci § 5 zák. č. 91/1934 Sb. z. a n. Odvolání vytýká, že nemělo býti přihlíženo k polehčující okolnosti faktického doznání a naopak že měla býti jako přitěžující okolnost zhodnocena skutečnost, že vražda spáchána byla manželem na manželce.

Odvolání není opodstatněno, pokud vytýká, že při výměře trestu nemělo býti přihlíženo k polehčující okolnosti faktického doznání. Nelze mu přisvědčiti, třebaže jsou pravdivé jeho vývody, že obžalovaný při hlavním přelíčení při svém dřívějším úplném doznání nesetřval, a že se — popíraje jakýkoli nepřátelský úmysl — snažil vylíčiti jako by k usmrcení M. došlo jen náhodou, pokud se týče neopatrnosti s jeho strany. Nalézací soud nepochybil, přihlédl-li u obžalovaného k doznání skutečností jako k polehčující okolnosti, když se obžalovaný přiznal, byl i s vyloučením zlého úmyslu, ke všem svým oproti M. podniknutým činům, které přivodily její smrt. Paragraf 46 tr. zák. uvádí polehčující okolnosti jen příkladmo a třebaže se pouhé doznání skutečností nerovná svou vahou úplnému doznání, jaké má na mysli ustanovení § 46, písm. h) tr. zák., přece při výměře trestu nezbytně padá na váhu ve prospěch obžalovaného (Sb. n. s. č. 2950).

Odvolatel však právem vytýká, že okolnost, že vražedný čin byl spáchán manželem na manželce, měla býti zhodnocena jako okolnost přitěžující. Třebaže okolnost, že čin byl spáchán na osobách, které byly k obžalovanému v bližším vztahu, není uvedena mezi oněmi, k nimž jako k přitěžujícím přihlíží § 44 tr. zák., nutno si i zde uvědomiti, že § 44

tr. zák. uvádí okolnosti přitěžující jen příkladmo (Sb. n. s. č. 2082). Čin spáchaný na manželce manželem je spáchán na osobě, u které všeobecná povinnost nesáhati na život bližního je zesílena zvláštními právními vztahy mezi pachatelem a usmrcenou (Sb. n. s. č. 1437). A zákon na jiných místech (§§ 137, 142 tr. zák.) na čin spáchaný za této okolnosti ukládá vyšší trest, tedy zřejmě k němu přihlíží jako k okolnosti přitěžující, což ostatně nachází oporu i ve všeobecném ustanovení § 43 tr. zák. (porušení více povinností).

Vedle tří okolností polehčujících přicházela proto u obžalovaného v úvahu i jedna okolnost přitěžující, kterou nalézací soud přehlédl. Pak ale nutno souhlasiti s odvolání veřejného žalobce, že trest vyměřený nejnižší mezi trestní sazby náhradního trestu není přiměřený zavinění a okolnostem a že obžalovanému měl býti uložen trest vyšší. Bylo proto odvolání státního zastupitelství vyhověti a rozsudek ve výroku o trestu na svobodě obžalovanému uloženém změnití uměrným zvýšením.

Čís. 6319.

Ochrana cti (zák. č. 108/1933 Sb. z. a n.).

K pojmu plagiátu.

Jde-li o návrh zákona, není ještě plagiátem, pojme-li do něho navrhovatel — neudav pramen — znění jiného zákona. O plagiát by šlo teprve tehdy, kdyby záměrně tvrdil, že to je výsledek jeho vlastní duševní práce.

(Rozh. ze dne 9. února 1939, Zm I 921/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu, jímž byli oba obžalovaní podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěni obžaloby pro přečin podle §§ 1, 2, 3 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Proti rozsudku, jímž byli oba obžalovaní zproštěni obžaloby z důvodu omluvitelného omylu (§ 6, odst. 2, písm. b) zák. o ochr. cti), uplatňuje zmatečnou stížnost důvody zmatečnosti podle § 281, č. 4, 5, 9 b) (nesprávně 9 a) tr. ř. domáhajíc se, aby obžalovaní byli zproštěni z důvodu, že se jim zdařil důkaz pravdy (§ 6, odst. 2, písm. a) zák. o ochr. cti), dále důvod zmatečnosti podle § 281, č. 9 c) tr. ř., ježto se domnívá, že soukromí žalobci nebyli oprávněni k soukromé žalobě podle § 15, odst. 2 zák. o ochr. cti. Zmatečnou stížnost v obou směrech nelze přisvědčiti.

Pokud jde o námitky činěné proti výroku nalézacího soudu, že se obžalovaným nezdařil důkaz pravdy, je uvést toto: